

Rose

Debra Eliza Mae

Rose

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Debra Eliza Mae

Omslagontwerp: Jen Minkman & The Book Brander

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Jen Minkman

Eerste uitgave juni 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microëlm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tripp Holden zat aan de eetkamertafel en staarde wat voor zich uit. Hij baalde ervan dat hij nog steeds geen duidelijk antwoord van zijn broer Benjamin gekregen had. Het was al ruim een week geleden sinds ze hun vader begraven hadden en nog wist Benjamin niet of hij naar huis kon komen. Hij werd ondertussen behoorlijk radeloos. Alle stalhulpen waren er na de dood van hun vader vrijwel direct vandoor gegaan. Tripp kon het ze niet kwalijk nemen; ze hadden eindelijk de kans gekregen weg te gaan zonder dat daar consequenties aan verbonden zaten. In de tijd dat zijn vader de ranch nog runde, moest je flink wat ballen hebben om op te stappen, want de ranch was een behoorlijke *death trap* geweest. Eenmaal binnen kon je er niet zomaar meer weg. De vele keren dat hij de jongens gezegd had dat hij een frisse start wilde maken had geen verschil gemaakt; ze waren alsnog vertrokken. Daardoor had hij nu alleen nog een oud trekpaard en een rijpaard in de stal staan. Verder had hij alles moeten verkopen. De honderden runderen en de vele paarden die ooit op de ranch rondgelopen hadden, waren afgelopen maand allemaal naar de veiling gegaan. Op zich was dat niet zo heel erg, gezien hij toch een frisse start wilde maken, maar het had best even zeer gedaan.

Van de enorme stapel papierwerk die nu onder zijn neus lag kwam hij echter niet zo makkelijk af. Zijn vader had nooit aan boekhouden gedaan, veelal omdat hij geen bewijs wilde hebben van de vuile zaakjes waar hij zich dagelijks mee had

beziggehouden. Toch had hij nog genoeg papier wat aandacht nodig had, zoals de verzekeringen... om over de stapel rekeningen van de veearts maar te zwijgen. Zo te zien had zijn vader de man, die vast alleen nog terug was gekomen omdat hij écht hart voor dieren had en er geen zou laten lijden, al jaren niet betaald.

Tripp had gedacht dat hij zijn vader kende, maar er bleken nog genoeg zaken te zijn waar hij niets van af had geweten. Hij was dan ook doodsbang dat er vandaag of morgen een horde mensen met fakkels en hooivorken voor de deur zou staan. Nu het nieuws bekend was dat hun vader overleden was, kon het bezoek op de ranch weleens heel onplezierig gaan worden. Nog een reden waarom hij zijn broer graag thuis wilde hebben.

‘Gaat het?’ Sunny zette een kop thee voor zijn neus en een bord met besmeerde boterhammen. ‘Krijg je het allemaal op orde?’

‘Was het maar zo,’ kreunde Tripp van ellende. ‘Ik ben hier niet voor gemaakt. Ik hoor op de rug van een paard te zitten ergens in een veld vol koeien, niet aan de eetkamertafel met een gigantische stapel rekeningen.’

‘Och, jongen toch.’ Sunny legde haar hand op zijn schouder en keek hem bezorgd aan. Haar donkerbruine ogen stonden zorgelijk en de rimpeltjes rond haar ogen leken met de dag dieper te worden. Tripp moest er niet aan denken de vrouw die hem als haar eigen zoon opgevoed had ooit kwijt te raken. Zij was naast zijn weggelopen broer de enige familie die hij nog had. ‘Het komt vast goed. Alle begin is moeilijk.’

‘Als pa er niet zo’n puinhoop van gemaakt had, was het een stuk makkelijker geweest.’ Hij streelde de bruine huid van haar hand, die ze nog steeds op zijn schouder liet rusten. ‘Misschien moet ik de hele boel maar platbranden en dan ergens op Hawaii een huisje kopen van het verzekeringsgeld.’ Hij lachte spottend om zijn eigen stomme idee. Hawaii was geen plek voor een doorgewinterde cowboy zoals hij en deze ranch betekende ondanks de

dubieuze geschiedenis veel te veel voor hem. Daarbij was er op dit moment vast niets meer verzekerd.

‘Wil je dat ik je help?’ De oude vrouw kwam naast hem zitten en pakte een stapeltje papier. ‘Ik weet waarschijnlijk meer dan jij over al je vaders rommel.’ Ze knipoogde naar hem. ‘Je wilt niet weten wat je allemaal per ongeluk te horen krijgt als je de huishoudster bent.’

‘Je bent veel meer dan dat en dat weet je best.’ Tripp keek haar dankbaar aan. Alle hulp was meer dan welkom.

‘Ach, het beestje kan maar een naam hebben.’ Sunny bladerde door de papieren en maakte diverse stapeltjes. ‘Ik denk dat het belangrijk is dat we ons eerst richten op de lokale mensen die nog geld van ons krijgen.’

Tripp knikte. Daar was hij het helemaal mee eens. Daarmee haalden ze vast de meeste boze mensen al van de lijst. Daarna zouden er vast nog genoeg overblijven die het bloed van de Holdens wel konden drinken, maar dat regelde hij later wel. Hij had zoveel goed te maken door de fouten van zijn vader, opa, overgrootvader en wie er dan nog voor hen geweest waren. De reputatie van zijn familie repareren zou niet zo een, twee, drie gedaan zijn. Het was misschien zelfs iets wat hij in zijn leven niet eens voor elkaar kon krijgen. Het zouden de generaties na hem zijn die de familienaam op moesten poetsen. Maar iemand moest beginnen en hij besloot dat hij die persoon zou zijn. Of hij ooit kinderen zou krijgen die daarop konden voortborduren was nog maar de vraag; hij was ondertussen vijfendertig en was nog geen degelijke vrouw tegengekomen. Wat hij ook weer te danken had aan zijn achternaam; degelijke vrouwen bleven doorgaans ver bij hem vandaan en hij nam het ze niet kwalijk.

Hij pakte het volgende vel papier en legde hem op de stapel met rekeningen. Nog even en al het geld dat hij op de veiling verdiend had, was weg. Dan had hij niets meer om opnieuw mee te beginnen. Zijn vader had altijd gedaan alsof ze

zwommen in het geld, maar nu Tripp zicht had op wat er echt aan geld was, viel dat best tegen. De grootste ranch van Montana zijn was een ding, maar ze waren zeker de rijkste niet. Er bestond een heel grote kans dat hij straks grond moest gaan verkopen. Zulke zaken wilde hij echter eerst met zijn broer bespreken en die was na de begrafenis weer met de noorderzon vertrokken. Tripp wist niet anders dan dat hij ergens bij Silver Star in de buurt woonde; een dorpje dat een klein uur rijden bij Willow Creek vandaan lag. Maar hij hield hoop. Benjamin was jaren geleden weggelopen, nadat hij na het noodlottige ongeluk waarbij hun zusje overleden was het leven op de ranch niet meer trok, maar was sinds kort weer in de buurt. Hij had hem nu een paar keer gezien, dus er was weer een soort van contact. Het was in elk geval meer dan dat het de afgelopen jaren geweest was.

Wat was hij bang geweest toen zijn kleine broertje het paard van hun overleden zusje midden in de nacht op de trailer had gezet en was vertrokken. Hun vader was tot veel in staat geweest, maar had gelukkig niemand achter hem aangestuurd. Eén dood kind was blijkbaar zelfs voor een man als hij genoeg geweest...

‘Ik denk dat het uitzoeken van deze rommel wel genoeg is geweest voor vandaag.’ Sunny legde het laatste blad van haar stapel neer en schoof toen het stapeltje met rekeningen zijn kant op. ‘Betaal deze alvast, dan kunnen de dierenarts en de hoefsmid in elk geval niet meer klagen. Ik zou het met een persoonlijk excuus doen. En rijd dan meteen even langs de *saloon*; ik weet zeker dat daar ook nog een rekening openstaat waar je u tegen kan zeggen.’

Tripp knikte en trok de rekeningen zijn kant op. Sunny had het allemaal al bij elkaar opgeteld en Tripp voelde zijn spaarrekening al krimpen toen hij naar de bedragen keek. Dit was echt absurd. Hij stond op en stak de stapels met rekeningen in zijn jaszakken die daardoor ineens flink bol stonden. ‘Ik neem

Ronny wel.’ Al had hij door het gewicht van de rekeningen misschien beter Cinnamon het trekpaard kunnen zadelen. Hij drukte een kus op Sunny’s wang en liep toen het woonhuis uit.

Buiten aangekomen nam hij een diepe hap frisse lentelucht en liep hij door naar de stal, waar zijn trouwe ros op hem wachtte. Ronny was ondertussen al bijna net zo oud als Cinnamon, maar hij kon het dier nog niet met pensioen sturen. Vooral niet nu hij geen enkel ander paard meer over had. Op de veiling had hij een schitterende kastanjebruine ruïn gezien, maar toen de prijs voor het dier boven de dertigduizend dollar kwam, had hij het bieden opgegeven. Wat achteraf ook maar beter was, want hij had nu elke cent nodig.

Ronny hinnikte zacht toen hij de stal opende en de grote deur opzij schoof. ‘Zo, wat frisse lucht.’ Hij keek naar de twee paarden, die op hun beurt nieuwsgierig zijn kant op keken. ‘Dat zal jullie ook wel goed doen.’

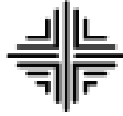
Eerst pakte hij Cinnamon uit haar stal en bracht hij haar naar het weiland. ‘Ga jij maar lekker van het zonnetje genieten.’ Hij klopte het dier op haar hals en liet haar toen gaan. Ze slenterde met haar neus over de grond het jonge gras in en keek niet eens meer achterom toen hij weer bij haar vandaan liep. De winters in Montana waren koud en saai voor een paard. Iets wat hij wel kon begrijpen; altijd maar binnen staan en hooi eten was niets vergeleken met rondwandelen op duizenden vierkante kilometers gras waar ze haar buik mee kon vullen.

‘Jij mag straks ook, maar eerst gaan we even een rondje doen.’ Hij maakte de boxdeur van Ronny open en streelde het dier over zijn bruine hals. ‘Wij gaan eerst een beetje rommel opruimen zodat we daarna makkelijker kunnen ademhalen.’ Met een zachte borstel poetste hij het stof van Ronny’s rug en daarna zadelde hij hem op. Het leer, dat nodig geolied moest worden, kraakte toen hij de singel vastmaakte. Was dit nu zijn leven? Een oud paard, een oud zadel en geen cent meer op zak? Hij wilde niet verwend zijn, maar het deed

wel een beetje zeer. Zijn vader was een enorme rotzak geweest, maar had er altijd voor gezorgd dat hem niets tekort was gekomen. Wat hij vast gedaan had om zijn eigen schuldgevoel af te kopen. Tripp had spijt van alles wat hij in het verleden gedaan had. Hij had een vreemd soort respect gehad voor zijn vader en zich daardoor in heel wat vuile zaakjes laten trekken. Die dagen waren nu in elk geval voorbij. Hij wilde een goede man zijn. Een die gerespecteerd werd om de juiste redenen, niet omdat mensen bang voor hem waren.

Hij deed Ronny's hoofdstel om en sloot het riempje onder zijn kaak. 'Kom.' Hij pakte de teugels vast en nam het dier mee naar buiten, waar de zon warm aan de hemel stond. Ronny proestte het stof uit zijn neus en stak hem toen in de lucht. Hij had duidelijk ook verlangd naar de lente.

2

Rose Collins reed met haar luxe Mercedes over de Old Yellowstone Trail en keek nieuwsgierig om zich heen. Over een paar kilometer moest ze uitkomen in Willow Creek, waar een nieuw leven op haar wachtte. Via een veilingsite had ze een huisje gekocht. Totaal roekeloos en zonder te weten wat ze echt kocht, had ze tot diep in de nacht achter haar computer gezeten om er zeker van te zijn dat ze het hoogste bod uitbracht. De foto van het piepkleine, witte huisje had haar zo betoverd dat ze het gewoon moest hebben. Het lag aan de rand van het dorp en ondanks dat het er wat oud uit had gezien, vertrouwde ze erop dat het verkooppraatje dat er bij geschreven was, klopte. Er had gestaan dat het in prima staat was en dat een likje verf wonderen zou doen. Nou, verven kon ze wel, dus dat moest geen probleem worden. Ze neuriede mee met de muziek die door de speakers haar autootje in galmde. *“Screaming out her name at the windshield, tears soaking up my face. If I had loved her this much all along, maybe, maybe, yeah, maybe... she wouldn't be gone.”*

Ze grijsde breed. *Gone* was ze zeker, al was haar ex vast niet naar haar op zoek zoals Blake Shelton in het liedje. Nee, hij had het veel te veel naar zijn zin tussen de benen van de net twintigjarige Susan. Ze rolde met haar ogen en zong toen vrolijk verder. Het was zijn verlies, niet het hare. Ze had er verdriet van gehad en hield zich voor dat haar vlucht naar een onbekend dorp en een onbekend huis ook niets te maken had met hun *break-up*. Ze was er nu echt wel overheen. Het

was al maanden geleden dat ze hem en haar samen onder de douche had zien staan. Het deed haar niets meer, helemaal niets.

Ze had nu alle vrijheid om te doen en laten waar ze zelf zin in had en dat deed ze dan ook vol overgave. Ze werkte als illustrator voor pocketromannetjes en schilderde in haar vrije tijd schilderijen met paarden en cowboys, die ze voor best wat geld verkocht. Het was altijd haar droom geweest om op het platteland te gaan wonen en dat ze dat nu eindelijk ging doen, was haar zoveel meer waard dan de waardeloze relatie waar ze in gezeten had. Nee, de stad en haar ex mochten blijven waar ze waren; ze had eindelijk voor zichzelf gekozen en dat was het beste gevoel in de hele wereld. Dat haar ouders het er niet echt mee eens waren geweest, nam ze voor lief. Ze zouden zich vast bedenken wanneer ze haar nieuwe huis zagen. Als alles af was, zou ze hen uitnodigen zodat ze bij haar konden logeren. Dan zouden ze verse muntthee drinken in haar bloementuin en eitjes eten van haar eigen kipjes. Dan zou ze melk halen bij de lokale boer en de groente zou uit haar eigen tuin komen, waar ze urenlang in kon werken terwijl de zachte Montana-zon haar huid zou kussen. Ja, alles zou geweldig worden; ze zag het al helemaal voor zich.

Ze volgde een lang treinspoor aan haar rechterhand. Links van haar lagen niets dan schitterende, groene velden. Pas na kilometers leegte zag ze een slingerende oprijlaan die naar een ranch in de verte leidde. Het prachtige huis was omringd door hoge bomen en de vele bijgebouwen werden verlicht door zonnestralen die door de bossen heen schenen. Dat was toch prachtig? Ze kreeg een gelukkig gevoel in haar buik. Dit was pas leven. Toen de ranch uit zicht verdween, was er weer een tijdje niets, tot ze bij het dorpje aankwam en links met de bocht mee Willow Creek in reed. Een postkantoor links en een enorme *saloon* rechts die niet zou misstaan in een oude westernfilm gleden aan haar raam voorbij. Ze draaide het raampje open en minderde vaart. Het kleine

dorp kroop direct haar hart in, waar ze het stevig omhelsde. Ze reed langzaam door. Haar huisje zou ergens aan het eind van het dorp op haar wachten en ondanks dat ze heel nieuwsgierig was, reed ze rustig om zo alles in zich op te nemen. Een fris windje gleed door haar openstaande raam naar binnen en toen een heuse cowboy op een donkerbruin paard voorbijreed, wist ze dat ze thuis was. Ze keek in haar achteruitkijkspiegel naar de man op het paard. Het was jammer dat ze zijn gezicht niet goed kon zien doordat de rand van zijn hoed een schaduw over zijn ogen wierp. Ze zou hem vast nog weleens tegenkomen, dus ze richtte haar aandacht weer op de huizen die ze passeerde. De brandweer, een klein winkeltje, de kerk en zelfs een school... Willow Creek was van alles voorzien. Ze zag zichzelf al lopen in een witte zomerjurk met een mandje aan haar arm waarin ze haar boodschapjes zou stoppen. De huizen werden groter en de omgeving groener. Rose's hart klopte in haar borstkas; hier moest haar huis ergens staan. Ze had zoveel geluk gehad dat niemand haar in de laatste minuut meer overboden had. Ze zocht links en rechts en toen het dorp bijna ophield, vond ze naast een stuk weiland een wit huisje. Ze stopte haar wagen en staarde ernaar. Was dit het echt? Ze pakte haar uitgeprinte papier erbij en vergeleek de foto met het plaatje dat door haar raam voor haar verschenen was. Afgebladderde witte verf en verschoten blauwe kozijnen... Het leek inderdaad wel op het huis van de foto, maar ze wist niet of een likje verf echt genoeg zou gaan zijn.

‘Verdorie,’ mompelde ze en ze keek naar haar telefoon waarop Google Maps aangaf dat ze haar bestemming inderdaad aan de linkerkant van de weg bereikt had. Ach, wat zou het ook. Ze haalde haar schouders op, zette haar glimlach weer op en parkeerde haar Mercedes in de berm voor het huis, omdat ze door alle wilde bosjes niet echt een oprit kon vinden. ‘Welkom thuis,’ zei ze tegen zichzelf en ze baande zich een weg langs een grote boom en lang gras, tot ze

het trappetje dat naar de voordeur leidde vond. Ze kon haar lol in elk geval op wanneer het om tuinieren ging: er moest genoeg gesnoeid worden. Maar daarna werd het vast prachtig. Ze liet haar goede humeur echt niet verpesten omdat het allemaal een beetje rommelig was.

Een “twee” hing met een roestig schroefje aan de muur naast de deur. Old Yellowstone Trial twee, dat was haar nieuwe adres.

‘Dat klinkt toch geweldig?’ De glimlach op haar gezicht werd alsmaar groter. Toen ze nog in de stad woonde, had ze hier alleen maar van kunnen dromen. Het was dan ook bijna onwerkelijk dat ze dit huis nu haar thuis mocht gaan noemen. Het idee dat haar voorouders ooit over de originele Yellowstone Trail gereden hadden toen ze van Europa naar Amerika gingen op zoek naar een beter leven gaf de naam van haar straat dan ook nog meer inhoud.

Haar telefoon rinkelde in haar schoudertas net op het moment dat ze haar hand op de deurklink legde. ‘Met Rose!’ nam ze opgewekt op.

‘Zo, jij klinkt blij.’ De stem van haar zus Lily kriebelde in haar oor. ‘Ben je al in *the middle of nowhere* aangekomen?’

‘Zeker wel! Ik sta voor de deur.’ Rose veranderde hun telefoongesprek in een videogesprek en wachtte tot Lily op haar scherm verscheen. ‘Je moet een beetje door het achterstallige onderhoud heen kijken, maar het is geweldig.’ Ze hield haar telefoon voor zich en draaide rond zodat Lily de grote tuin, die nu volstond met lang gras, rondom het huis kon zien.

‘Je mag wel een geit kopen...’ Lily lachte spottend. ‘Wat een zootje, zeg.’

‘Ach, joh.’ Rose pakte haar sleutels en stak de sleutel die ze via de post opgestuurd had gekregen in het slot. ‘Eens zien of ik naar binnen kan.’

‘Dat zal toch zeker wel?’ Lily leek een beetje bezorgd. Een kleine frons verscheen boven haar blauwe ogen. Lily leek enorm op hun vader; haar zus had alle Noord-Europese genen van hem gekregen. Zijzelf had meer de genen van

haar moeder, die ergens in een ver verleden Ierse voorouders had. Haar haren waren rossig en haar huid spierwit. Een lading goede zonnebrandcrème zou dan vast ook haar grootste investering gaan worden nu ze hier in de Montana-zon ging leven.

De deur klikte en opende zich met een luide kraak. Rose duwde hem voorzichtig open en staarde naar kleine stofdeeltjes, die dansten in de stralen van de zon die via de smoezelige ramen naar binnen scheen. Een grote, open ruimte strekte zich voor haar uit; zover dat ze door de achterste ramen de tuin weer zien kon.

‘Jeetje,’ klonk het door haar telefoon. ‘Zitten er geen muren in?’

Rose zette voorzichtige stappen over de houten vloer die onder haar voeten kraakte. ‘Ik weet het niet.’ Ze draaide rond en keek om zich heen terwijl ze Lily ook mee liet kijken door de camera van haar telefoon. Het hele huis was gestript; er was niets meer.

‘Je wist dit toch wel, hè?’ vroeg haar zus. ‘Zeg me dat je ook foto’s van de binnenkant gezien hebt.’

‘Ehm...’ Rose schudde haar hoofd. ‘Er was maar één foto; van de buitenkant.’

‘Rose...’ Haar zus klonk geïrriteerd. ‘Hoe kan je nou een huis kopen zonder de binnenkant te zien?’

Rose’ humeur werd er echter niet door verpest. Waar Lily niets zag, zag zij mogelijkheden. ‘Ik kan hier een open keuken maken.’ Ze liep naar een muur achterin, waar een groot raam uitzicht gaf over de velden. ‘En daar het zitgedeelte.’ Ze wees naar de linkerhoek en draaide de camera mee. ‘En daar maak ik een hoekje voor mijn boeken en mijn bureau.’

Ze draaide rond en liep toen naar de trap, die zich helemaal in de rechterhoek van de ruimte bevond. De treden kraakten net zo hard als het gezucht en gekreun van haar zus toen ze naar boven liep. Boven was er ook niets meer over

dan een grote open ruimte. ‘Moet je eens zien wat ik hier allemaal wel niet kan maken.’ Rose telde hardop. ‘Ik kan hier zeker twee slaapkamers maken en een badkamer.’

‘Ja, dat is allemaal leuk hoor, Rose. Maar waar ga je vanavond koken en waar ga je slapen? Heb je daar al over nagedacht?’

Rose verstijfde even. Nee, daar had ze niet over nagedacht... ‘Ehm, ik verzin wel wat. Ik kan vast wel eten in de saloon en ik heb een luchtbed bij me om op te slapen.’ Zo slim was ze dan wel weer geweest, want ze had niet verwacht dat er een opgemaakt bed voor haar in het huis was neergezet.

‘En dan ga je jezelf wassen in de rivier?’ Lily lachte. ‘Kom op, Rose. Ik weet dat je een ding hebt voor het ouderwetse cowboyleven, maar dit is toch geen plek voor iemand zoals jij.’

Iemand zoals zij? Ze wist wel waar Lily op doelde, maar ze reageerde er niet op. Omdat ze uit een rijke familie kwam, betekende dat niet dat ze niet *back to basic* kon gaan. Ze kon echt wel voor zichzelf zorgen, hoor. Ze was de luxe wel een beetje beu; ze wilde een zelfvoorzienende vrouw zijn die prima met minder toe kon. En vooral een vrouw die dat zonder overspelige man kon doen, waar ze alleen maar bij moest blijven omdat hij een goede stamboom had. Nee, dat leven had ze al geleefd en ze zou inderdaad nog liever de rivier in duiken dan dáár naar teruggaan.

‘Maak je nou maar niet druk.’ Rose draaide nog eens rond. ‘Ik ga hier een paleis van maken. Over een paar maanden ben je stikjaloers op me, wacht maar af.’

‘Nou, dat weet ik zonet nog niet, hoor.’ Lily lachte spottend. ‘Jouw droom is nooit de mijne geweest.’

Rose haalde haar schouders op. ‘Dat hoeft ook niet. Maar je gaat meemaken dat ik hier gelukkig word.’ Niemand kon haar droom verpesten, zelfs Lily niet.

Lily zuchtte diep en glimlachte toen. ‘Ik gun het je van harte. Je weet dat ik heel veel van je houd. Ik ben gewoon bezorgd.’

‘Nergens voor nodig.’ Rose drukte een kus op de camera. ‘Ik ben nu al in mijn nopjes en het gaat alleen maar beter worden.’

‘Oké, als jij het zegt.’ Lily leek nog steeds niet echt opgewekt, maar dat kwam nog wel. Rose zou haar bewijzen dat ze dit allemaal prima aankon. ‘Doe je wel voorzichtig?’

‘Natuurlijk.’ Rose liep de krakende trap weer af en opende de achterdeur die naar een even begroeide achtertuin leidde. ‘Ik ga nu ophangen, oké?’ Ze keek nog even naar haar zus. ‘Ik bel je snel.’

Lily knikte. ‘Oké, tot snel en eh... geniet ervan.’

Dat ging wel lukken. Rose drukte nog een kus op haar camera en drukte de telefoon toen uit. Ze nam een hap frisse lucht en strekte zich eens goed uit. Ze zou straks naar het dorpje lopen en een bezem kopen zodat ze het stof haar huisje uit kon vegen.

3

In vlotte pas liep Ronny door de berm. Tripp had zojuist de hoefsmid betaald en de man had zijn oprechte excuses aanvaard. Hij hoopte dat Owen, de plaatselijke dierenarts, hetzelfde zou doen. Zonder deze mannen kon hij het wel vergeten om opnieuw te beginnen. Een ranch runnen zonder dierenarts was onbegonnen werk en aangezien de reputatie van zijn familie kilometers ver strekte, zou hij niet zomaar iemand anders vinden die met hem wilde werken.

Tripp tilde zijn hoed op, wreef door zijn baard en haalde zijn hand door zijn haar. Daarna zette hij zijn donkerbruine cowboyhoed weer op zijn hoofd. Hij moest ervoor zorgen dat hij er niet al te wild uitzag. Hij kwam immers met vredelievende bedoelingen.

Hij staaarde naar de lasso die nog aan zijn zadel hing; die had hij er misschien beter af kunnen halen. Het was niet de eerste keer dat hij hem voor mensen gebruikt had in plaats van koeien en daar wist Owen Brown alles van. Hij hoopte dan ook maar dat hij het hem ondertussen vergeven had dat hij hem op die ene regenachtige zondagavond in september vastgeknoopt had, omdat zijn vader hem dat toen bevolen had. Owen had gedreigd de sheriff te bellen nadat hij voor de derde keer een kogel uit zijn vaders paard had gehaald, iets waar hij niet veel later behoorlijk wat spijt van had gekregen. Het zou dan ook niet heel

makkelijk worden om de man nu met een excuus en een pak geld af te kopen. De kans dat Owen niet meer voor hem wilde werken, was behoorlijk groot.

Tripp streek Ronny over zijn hals en draaide hem toen de oprit van de dierenartspraktijk op. Hij hoopte maar dat hij aan het werk was, want hij wilde het geld niet zomaar bij de assistente achterlaten.

Bij de praktijk aangekomen klom hij van de rug van het dier en bond hij hem vast aan een boom. Hij haalde diep adem en rechte toen zijn rug. Hij kon dit. Hij kon Owen, die ongeveer net zo oud als hij was, er best van overtuigen dat zijn excuus welgemeend was. Hij kende Owen al zijn hele leven en ze waren zelfs goede vrienden geweest toen ze nog op de basisschool hadden gezeten. Tripp had toen nog niet geweten dat zijn leven compleet zou veranderen naarmate hij ouder werd. Hij was pas twaalf toen zijn vader hem een *shotgun* in zijn handen had gestoken en hem beval een man onder schot te houden. Daarna was zijn leven nooit meer hetzelfde geweest.

Tripp opende de deur van het enorme gebouw, dat net buiten het dorp lag, en keek om zich heen. De assistente keek vanuit de linkerhoek met grote ogen naar hem terug. Ook zij wist dat een bezoek van de Holdens meestal niet zonder bombarie verliep. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij naar haar toeliep. Hij was op dit moment net zo nerveus als zij. ‘Is Owen er?’

De vrouw knikte. ‘Hij... Hij is bezig met een cliënt.’ Ze wees naar de deur van de spreekkamer. Tripp keek toen naar de stoelen in de wachtkamer. ‘Kan ik daar even op hem wachten?’

Weer knikte de vrouw.

Tripp glimlachte, in de hoop dat ze hem dan minder eng zou vinden, en liep toen naar de rij met stoelen die tegen een muur vol posters stond. Hij keek naar buiten om te zien of Ronny nog braaf aan de boom stond en toen dat zo was, leunde hij achterover tegen de rugleuning van de plastic stoel.

Het duurde slechts een paar minuten voor er een vrouw met een klein hondje de spreekkamer uit kwam lopen en Owen hem geïrriteerd aankeek.

Tripp stond op en liep naar hem toe. ‘Heb je even tijd voor me?’

Owen had vast nee willen zeggen, maar toch liet hij hem met een frons op zijn gezicht binnen. Hij sloot de deur achter hen en keek hem toen aan. ‘Wat is er?’

‘Ik kom je betalen.’ Tripp pakte de stapel rekeningen uit zijn zak en haalde daarna zijn telefoon uit zijn andere zak. ‘Volgens mijn berekeningen krijg je nog zeventuizendvierhonderdtweëndertig dollar en dertig cent van me. Klopt dat?’

Owen staaarde naar de stapel rekeningen en zweeg kort. Pas toen hij eens diep had ademgehaald, keek hij weer naar hem op. ‘Dat zal ongeveer wel kloppen, ja.’

‘Kun je dat controleren?’ Tripp wilde zeker weten dat de man elke cent die hij nog van hen tegoed had, zou ontvangen. ‘Ik wil geen schuld meer bij je hebben.’

Owen schudde zijn hoofd en terwijl hij geïrriteerd zuchtte, opende hij een menu op een computer achter hem. Hij tikte het een en ander in en draaide zich toen na een paar minuten weer naar hem om. ‘Waar komt dit ineens vandaan?’

Tripp voelde de spanning tussen hen in hangen. Owen zou hem niets aandoen, toch leek hij hem liever kwijt dan rijk. ‘Je moet weten dat ik niet wist dat mijn vader al deze rekeningen open had staan.’ Hij staaarde nog eens naar de rekeningen en toen weer naar Owen. ‘Ik wil je dan ook mijn oprechte excuses aanbieden.’

Owen leunde met zijn handen achter zijn rug tegen het keukenblok achter zich, waarin hij al zijn dierenartsspullen bewaarde. ‘Het bedrag klopt,’ zei hij kort en leek toen te wachten op een pak geld dat zo contant op de tafel gelegd

zou worden. Dat was iets wat zijn vader gedaan zou hebben. Bloedgeld stond immers niet op rekeningen.

‘Ik maak het naar je over.’ Tripp hield zijn telefoon vast en via zijn bankapp zorgde hij ervoor dat elke cent op de rekening van Owen terecht kwam. ‘Kun je dat even controleren?’

Owen had zijn excuus duidelijk niet aangenomen en hij wachtte dan ook tot de man hem de deur zou wijzen en hem zou vertellen dat hun samenwerking per direct over was. De dierenarts draaide zich weer naar de computer en tikte weer het een en ander in. ‘Ik heb het ontvangen, dankjewel.’

‘Owen...’ Tripp wilde niet weggaan voor hij er enigszins een goed gevoel bij had. ‘Ik begin opnieuw. Een fris begin voor de ranch en vooral voor mezelf.’

Owen verblikte noch verbloosde.

‘Het spijt me echt. Niet alleen van het geld, maar ook van de manier waarop mijn familie inclusief ikzelf met je om is gegaan.’ Hij slikte. ‘Ik begrijp heel goed dat je me nu misschien niet gelooft, maar ik zal het aan je bewijzen en dan hoop ik dat het goede contact wat we vroeger hadden weer hersteld kan worden.’

Owen schudde zijn hoofd. ‘Ik weet niet of dat ooit gaat gebeuren. Daarvoor is er veel te veel gebeurd.’

Tripp voelde de grond onder zich wegzakken. Hij had ergens hoop gehad dat Owen zijn excuses zou aanvaarden, maar deze reactie had hij wel aan zien komen. ‘Mag ik je wel blijven bellen als ik een dierenarts nodig heb?’

Owen leek er even over na te moeten denken, maar knikte toen. ‘Ik kom voor de dieren, maar als ik weer kogels uit een paard moet vissen, verzeker ik je dat ik de sheriff erbij haal. En betalen doe je voortaan direct.’

Owen was duidelijk niet vergeten wat hem die avond overkomen was, al durfde hij nu zijn mond wél open te trekken. Wat ergens een goed teken was. Het betekende dat hij niet zo bang voor hem was als hij voor zijn vader geweest

was. Tripp stak zijn hand naar hem uit en wachtte tot Owen hem aanpakte. De man liet hem echter hangen.

‘Ik zou niet anders verwachten en mijn woord heb je.’ Tripp tikte toen tegen de rand van zijn hoed en verliet de spreekkamer. Hij had zijn best gedaan. Hopelijk zou de rest van het vertrouwen met de tijd groeien. Hij tikte zijn hoed nog eens aan toen hij de assistente voorbij liep en verliet toen de praktijk. Hij klom weer op de rug van Ronny en reed in een rustige stap het erf af. Nu moest hij nog naar de saloon en hij wilde voor de zekerheid ook maar even bij de houtzagerij en de supermarkt langs. Hij wilde er zeker van zijn dat geen enkel bedrijf in Willow Creek nog geld van hem kreeg.

Hij spoorde Ronny aan en in een zachte galop reden ze terug naar het dorp, waar hij eerst de houtzagerij aandede die gelukkig geen rekeningen open had staan en daarna reed hij verder naar de saloon. Bonnie-May stond achter de bar en lachte hem vriendelijk toe. Gelukkig was de saloon een plek waar de familie Holden graag gezien werd. Wat vooral kwam omdat de mannen die vroeger op de ranch werkten hier voor heel wat dollars aan drank naar binnen hadden laten glijden op kosten van de ranch.

‘Hoi, Bonnie.’ Tripp had zijn paard buiten vastgebonden en ging op een barkruk zitten. ‘Ik kom even kijken hoeveel er nog open staat.’

‘Hoi, Tripp.’ Bonnie, die zeker tien jaar ouder was dan hij, lachte liefjes en leunde voorover om haar kasboek te pakken. Dat haar enorme boezem daarom onder zijn neus gedrukt werd, deed ze vast niet per ongeluk. Hij wist dat Bonnie al jaren hoopte dat er iets tussen hen zou gaan gebeuren. Ze kon die hoop echter maar beter opgeven, want hij had absoluut geen interesse. Hij hield van vrouwen met klasse en die had Bonnie absoluut niet.

‘Vierhonderddertig dollar, alsjeblieft.’ Ze legde de rekening op de bar en Tripp haalde opgelucht adem. Dat viel gelukkig nog mee. Zijn vader was hier